

El festival que no és un festival

Ahir es va cloure l'edició d'enguany del Vida amb els concerts de La Ludwig Band, Da Souza, Black Pumas i Alt-J, entre altres

Vida 2022 | Júlia Ruiz (eyessence)

Com resa el seu eslògan, el Vida no és un festival. O almenys, no un d'habitual. El seu públic és fidel, per la programació, la localització i l'ambient, i divers quant a generacions. Un lloc on tant s'hi poden veure parelles al voltant de la seixantena, pares i mares amb fills, passejant-se entre concerts amb cotxets o asseguts en pareos a l'ombra, com joves que just han deixat l'adolescència enrere. Un lloc d'espais i tallers per a infants, pícnic, paradetes de roba i bijuteria, cartells anunciats en un panell d'aeroport, concerts de petit format i d'altres de multitudinaris. *This is not a festival.*

En la seva darrera jornada, el Vida va incorporar un escenari nou, pensat expressament per al gaudi dels vilanovins. En un horari de vermut i amb entrada gratuïta, el restaurant del port La Daurada va acollir cinc actuacions: començant pel pop de butxaca de **Ven'nus** i l'electrorumba de **Habla de Mí en Presente**, i seguint amb **Iris Deco**, **Sports Team** i **Machina DJ**.

Alanaire al Vida 2022 Foto: Clara Orozco

A la tarda, a les 17:30h, començava la programació a l'habitual indret del festival, la Masia d'en Cabanyes, amb un espai ampliat i més escenaris, en comparació amb la darrera edició encara pandèmica. El quartet de pop mallorquí **Alanaire** va donar el tret de sortida a la tarda, demostrant que la seva dolçor no està renyida amb la força de la seva interpretació i de les seves lletres, amb temes del seu primer llarga durada -*Albor* (Promo Arts Music, 2022)- com "Mirall del futur", "Desitjau-nos sort", i la darrera i empoderadora "Reviure".

En acabar el concert, pocs metres més enllà, **Amaia Miranda** apareixia ja dalt d'un escenari que imitava una barqueta blava de pescadors, amb peixos voleiant al vent dalt del seu cap. La guitarrista i cantautora basca, establerta a Barcelona des de fa anys, va començar la seva actuació amb 15 minuts instrumentals -els seus *Output* (autoeditat, 2020)- que van servir, en primer lloc, de netejador de paladar i introducció al seu món intimista, i en segon lloc, per fer palesa la seva mestria a les sis cordes. Una aturada del *mundanal ruid*, rodejats d'arbres i bressolats per la guitarra i les veus de **Miranda**. Després, però, en prou feines va tenir temps per repassar el seu llarga durada de debut, *Cuando se nos mueren los amores* (Vida Records, 2022), del qual, no obstant això, va tocar alguns dels temes més celebrats i en va fer cinc cèntims per als curiosos que s'hi havien apropat encara sense conèixer-lo. Hi va interpretar, amb la professionalitat i experiència d'algú que fa anys que volta pels escenaris, però amb el repte de plantar-s'hi sola, "Animal", "Hay una voz", "Atlas", "Cuando se nos mueren los amores" -que va confessar que va fer inspirada per la celebrada sèrie de Phoebe Waller-Bridge *Fleabag*- i "Free Soul Girls".

Amaia Miranda al Vida 2022 Foto: Rafa Rubiales

La tarda va fer un gir de 180 graus amb la proposta de l'emergent **Ariana Abecasis**, que va presentar el seu projecte entre el pop indie melancòlic i la música urbana recollit al debut *Adiós, no es para siempre* (Luup Recors, 2021). I llavors, el Vida va parar, per recordar una de les grans vides que han desaparegut enguany: **Pau Riba**, qui hauria d'haver tocat al festival enguany. D'acord amb el seu fill, **Caïm Riba**, la direcció del Vida va fer "una dedicatòria a **Pau Riba**; etern, ara i sempre" fent sonar dos temes del seu cabdal i emblemàtic *Dioptria* (Concèntric, 1969-70): "Cançó 7a en colors" i "Noia de porcellana".

En acabar, a escassos metres començava un grup a qui es considera deutor, precisament, de **Riba: La Ludwig Band**. El concert dels guanyadors del Premi Enderrock 2022 a millor disc de l'any segons la crítica va ser, sens dubte, un dels més sonats de la tarda. En un escenari massa petit pel públic que van atraure -que es va anar arreplegant als voltants, omplint El Bosc del Vida-, *el segon millor grup d'Espolla* (com diuen ells), va fer una actuació de matrícula. Deixant lliure la seva faceta teatral, i combinant diversió amb balls i una tècnica sempre cuidada, van inaugurar la festa d'ahir. Amb la seva contundència musical i el seu costat més còmic i encomanadís, ens menys d'una hora van repassar els seus temes més celebrats fins ara i claus en el seu repertori en directe: "Ara què la passa? (Monsieur Important)", "Marta" i "Cançó num.8 ?Te'n recordes?" -*Al límit de la tonalitat* (The Indian Runners, 2020)- i "Les calderes d'en Pere Buteru", amb referència a Vilanova -del debut *La Ludwig Band* (El Cuartelillo Records, 2020)-. Del darrer i guardonat disc -*La mateixa sort* (The Indian Runners, 2021) van tocar "S'ha mort l'home més vell d'Espolla" (amb cameo del tècnic de so Pau Esteve, obrint-se pas entre el mar de públic congregat com Moises, per tocar-hi l'harmonica), "30 monedes" i "El fill del rei", amb una coreografia que la banda, com si fossin animadors infantils o monitors de zumba, va fer ballar a un públic, entregat i disposat a tot -fins i tot, a tirar un tanga a l'escenari en el moment de tensió i silenci quan Quim Carandell canta "*silenci tots...que arriba el rei*". Ja són tota una *boyband*.

La Ludwig Band al Vida 2022 Foto: Andrea Silván

I sense descans entre uns i altres, a les 20:40h pujaven dalt l'escenari **Lluís Cabot** i companyia. Sempre encertat, **Da Souza** va fer un concert impecable sota els últims raigs de sol del dia. Hi van repassar el bo i millor dels seus darrers treballs: "He sortit de casa", "Pedres i pals" i les sempre celebrades "Metres per segon" i "Salsa agredolça" -*Salsa agredolça* (Bubota, 2020)-, "Pep" -*Boleros* (Bankrobber, 2021), "Finals" -*Futbol d'avantguarda* (Famèlic, 2018)- i la nova "Fotogrames", avançament del pròxim disc. No obstant, es van excusar per no poder tocar "24/7", la seva més novíssima cançó, que encara no han pogut assajar, amb la promesa de presentar-la en directe, amb tot el disc, a la tardor. Paral·lelament, a l'altra punta de festival, el reputat productor de Castelldefels **Alizzz** inaugurava l'escenari principal per presentar-hi el seu treball primer en solitari *Tiene que haber algo más* (Warner Music, 2021).

La nit va ser el torn de les propostes més internacionals del cartell. Al voltant de les 23h, a l'escenari principal va aparèixer la banda d'Austin (Texas) **Black Pumas**. Ràpidament, van demostrar perquè eren un dels caps de cartell d'enguany. Excel·lentíssims, amb una tècnica i un flow envejables, guitarres contundents i encertades i l'espectacular veu d'Eric Burton, van fer ballar tot el públic, balancejant-se al ritme del seu soul psicodèlic amb "Fire", la conegudíssima i celebrada "Colors" -que irònicament tot de gent blanca de classe mitja-alta va corejar-, i la seva versió de "Sugar Man" -original de **Rodríguez**-.

Black Pumas al Vida 2022 Foto: Andrea Silván

Una hora més tard, els succeïen al mateix escenari els tres membres de l'esperada formació britànica **Alt-J**, que acaba d'estrenar el nou àlbum *The Dream* (Infectious Music, 2022). Sense necessitar cap banda, i amb una força sorprenent per un trio i la veu suggerent i captivadora de Joe Newman, el grup d'indie rock es va fer seu el Vida amb els seus grans *hits* "In Cold Blood", una "Ripe & Ruin" amb un inici que ressonava a sea *shanty*, "Matilda", "U&Me" i, és clar, l'arxiconeguda "Breezeblocks".

Joe Newman (Alt-J) al Vida 2022 Foto: Júlia Ruiz (eyesssence)

La nit, i el festival, va acabar amb els concerts de **Boye** i **Maadraassoo**, que van posar punt i final a tres dies de música, de festa i de totes les experiències que un festival que no és un festival pot oferir, i que va acollir, en aquesta edició, 30.000 persones. Sense aturar-se, el Vida ja ha anunciat tres dels grups que formaran el cartell de l'any vinent -**Franç Moody**, **Alex Amor** i **dani**-, els abonaments del qual es posaran en venda el dimarts 5 de juliol.